

IN MEMORIAM: PROF. DR. SC. ALAN ŠUSTIĆ, DR. MED. (16. SRPNJA 1965. – 31. LISTOPADA 2023.)

Autor: Amir Muzur^{1,2}

1 – Katedra za društvene i humanističke znanosti u medicini, Medicinski fakultet, Sveučilište u Rijeci, RH

2 – Katedra za javno zdravstvo, Fakultet zdravstvenih studija, Sveučilište u Rijeci, RH

e-mail: amir.muzur@uniri.hr

Oni koji su imali privilegij družiti se s njime, znaju da Alan Šustić nije bio osoba dugih govora i tekstova. Međutim, isto tako, takvi će znati da bi svaka „crtica“ koja bi pretendirala da ga jednostavno i sažeto definira, nužno bila promašenom.

Razmjere prinosa Alana Šustića Rijeci, njenom Sveučilištu i njenoj medicini, jedva da je moguće pojmiti. Premda je bio dekanom Medicinskog fakulteta (2008.-2014.), predstojnikom Klinike i pročelnikom Katedre, članom Upravnog vijeća KBC-a i obnašao još sijaset stručnih i javnih funkcija, vjerojatno će ostati najviše zapamćen kao znanstveni i ustrojstveni inovator i promicatelj hrvatske anesteziologije, hitne i intenzivne medicine, ultrazvučne dijagnostike i, naposljetku, kao osnivač i prvi dekan (2014.-2020.) Fakulteta zdravstvenih studija u Rijeci, prvoga takvoga u Hrvatskoj. Što je učinio za osvježavanje hrvatske medicinske javnosti o značenju kvalitetne edukacije sestara i drugih neliječničkih zdravstvenih struka, nemjerljivo je. Koliko se borio za osamostaljenje fizioterapije i primaljstva kao znanstvenih grana ili status kliničkih nutricionista, premalo je poznato. Mogao je biti državnim tajnikom ili saborskim zastupnikom, a nudili su mu već i mjesto ministra znanosti: radije je to prepuštao drugima, zadovoljavajući se članstvom u mjesnom odboru Potok. (Jednom je, doduše, 2005., bio kandidatom za gradonačelnika Rijeka, ali bez i najmanje ambicije za to zaista i postane. Politika je za Šustića uvijek bila sredstvom, a nikada ciljem.)

Odakle je Alan Šustić crpio snagu kojoj smo se svi divili? Bakarski patriciji Medanići i banovinski Šustići, čije je gene kombinirao, slagali su se jedino kao kirurzi i Hrvati: sve ostalo, uključujući ideologiju, lekturu i manire, bilo im je različito. Alan Šustić odrastao je u takvom, kontrastima i bojama bogatom okružju, koje je uključivalo i druženje sa Zvanom Črnjom, sretanje s Miroslavom Krležom, Ivom Kalinom i Brankom Lustigom, slušanje priča o Ivanu Šubašiću – krsnom kumu njegove majke Nine. Među trajne fascinacije Alana Šustića svakako treba ubrojiti i Prag – u kojemu su se na studiju upoznali njegov djed (Ante Medanić, prvi profesor kirurgije riječkog Fakulteta) i baka (iz familije karlovačkih plemenitih Mužina), u kojemu se zaljubio u Tanju, u kojemu je njegova kći Dora diplomirala na slavnoj FAMU. Tanja, Dora i Marko svakako su bili izvorima njegova ponosa više nego itko i svi su morali znati sve o njima – o pomidorima iz Tanjina vrta, o Markovoj specijalizaciji, o Dorinim nagradama.

Oni koji su ga poznavali površno, pamtili su ga po njegovim glasnim i temperamentnim, naizgled grubim nastupima: mi drugi, pak, znali smo ga kao pasioniranog čitača, ljubitelja Andrića, Márqueza i Murakamija, kolekcionara i poznavatelja slikarstva, trofejnog šahista. Kao što je često slučaj s genijima i vizionarima, Alan Šustić je istodobno morao biti i teškim. Baš kao što će i za nas, koji smo ga voljeli i cijenili, njegov odlazak morati ostati trajnim gubitkom i zagonetkom.

Slika 1. S Alanom Šustićem, 2019.g.